

Ο Δήμος και το καριοφίλι του

Εγέρασα μωρέ παιδιά πενήντα χρόνια κλέφτης
τον ύπνο δεν εχόρτασα και τώρα αποσταμένος
θέλω να πάω να κοιμηθώ. Εστέρευσε η καρδιά μου
Βρύση το αίμα το 'χυσα σταλαγματιά δε μένει.

Θέλω να πάω να κοιμηθώ. Κόψτε κλαρί απ' το λόγγο
να 'ναι χλωρό και δροσερό, να 'ναι ανθούς γεμάτο
και στρώσε το κρεβάτι μου και βάλτε με να πέσω.
Παιδιά μου μη με κλάψτε. Σταθείτε εδώ κοντά μου.

Τα μάτια να μου κλείσετε, να πάρτε την ευχή μου.
Κι εν' από σας, το νιότερο, ας ανεβεί στη ράχη,
ας πάρει το ντουφέκι μου, τ' άξιο καριοφίλι.

Κι ας μου το ρίξει τρεις φορές και τρεις φορές ας σκούξει:

«Ο Γερο-Δήμος πέθανε, ο Γερο-Δήμος πάει.»